

JAKUB JANKTO: RADŠÍ SI ZAPNU ESPORT NEŽ FOTBAL

JMÉNO JAKUB JANKTO MOŽNÁ ZNÁTE Z JINÝCH NEŽ HERNÍCH MÉDIÍ. PATŘÍ MEZI NEJLEPŠÍ ČESKÉ FOTBALISTY, UCHYTLIL SE V ITALSKÉ LIZE A STAL SE STABILNÍM ČLENEM REPREZENTACE. MIMO TO ALE PATŘÍ I K NEJVÝZNAMNĚJŠÍM TUZEMSKÝM OSOBNOSTEM NA POLI ESPORTU. ZALOŽIL TÝM SAMPI, KTERÝ TOUŽÍ DOVÉST DO SVĚTOVÉ ŠPIČKY. TŘEBA I TÍM, ŽE MU ZA 30 MILIONŮ KORUN ZAŘÍDIL NOVOU ZÁKLADNU V PODOBĚ GAMING HOUSU. PŮVODNĚ JSME SE MĚLI SEJÍT V ČESKU, ALE NAKONEC MUŠEL ROZHOVOR PROBĚHNOUT TELEFONICKY – JANKTA UVĚZNILO V ITÁLII ŘÁDĚNÍ KORONAVIRU.





JAKUB JANKTO

Fotbalově ho odchovala pražská Slavia, v osmnácti letech odešel do italského Udine. V zemi se uchytil a přes Ascoli se dostal do svého současného působiště, Sampdoria Janov. Čtyřicetiletý záložník je také stabilním členem reprezentace. Od dětství se věnoval videohrám, nejprve hrál sám zápasy ve FIFA, před dvěma lety si založil vlastní esport team Sampi. Investoval také do bytů a do pražského baru Cartel Lounge. Žije v Itálii s partnerkou Markétou a desetiměsíčním synem Davidem.

Díváš se radši na fotbal nebo na esport?
Určitě si radši pustím nějaký stream z esportu. Opravdu mě neláká dívat se na obyčejný fotbalový zápas celých 90, 95 minut. Je mi 24 let a v životě jsem neviděl celé utkání průměrných týmů z české, ale ani italské nebo anglické ligy.

Vážně?

Podívám se třeba na nejlepší momenty. Ale že bych u toho seděl přes hodinu a půl a viděl čtyři pět střel, tak to bych vážně neudělal.

To jsi asi první fotbalista, od kterého tohle slyším.

Ale tak výjimečně to není. Jen to hráči neřeknou. Na Ligu mistrů, mistrovství Evropy nebo mistrovství světa se rád podívám. Jsou tam oblíbené kluby nebo hráči, které znám. Ale než se podívat na průměrný zápas, tak to si radši pustím přenos z videoher. Ono je to asi dané i tím, že od šesti let byl můj život pořád jen fotbal, fotbal, fotbal. Osmnáct let se kolem něj točí každý den. Takže si od něj rád někdy odpočinu.

Na co se díváš nejčastěji?

Hlavně na tituly, kterým se v Sampi věnujeme. Tedy Counter-Strike, League of Legends, FIFA, NHL. Sleduju naše hráče. Když máte komu fandit, tak to celou zábavu ještě umocňuje. Když třeba vím, že se bude hrát o víkend, tak se na to těším celý týden. A pustím si to klidně na pět šest hodin. Vůbec se nedívám, že se na to začíná koukat tolik lidí. Je to strašně návykové. Doba už je jinde.

ANI CHVILKA NUDY

Spousta hráčů se na žádný přenos z esportu nikdy nedívala. Zkus jim vysvětlit, v čem je to tak zábavné.

Je to hodně svižné. Každou sekundu se něco stane. Nejsou tam žádné prostoje. Každé kolo, každý moment je důležitý. Zatímco když si zapnete fotbal, tak se třeba patnáct dvacet minut moc nehraje, jsou tam zranění, čeká se. To tady nehrozí.

Klasické sporty dělají vše možné, aby byly televizně co nejatraktivnější. Mají virtuální grafiky, studia, speciální hosty... Jak je na tom esport?

Snaží se dostat na stejnou úroveň. Na západě už se to prakticky podařilo. Taky mají studia, komentátory a experty s elektronickými tužkami.

Jak prožíváš zápasy v esportu?

Tím, že se většinou dívám na zápasy Sampi, tak klukům samozřejmě fandím. Je to stejné, jako byste fandil svému týmu třeba ve fotbale. Koukám se sám, takže u toho většinou nijak nevykřikuju a neskáču nadšením, ale prožívám to. Pak si s hráči zavolám a řekneme si, když je něco špatně nebo dobře. Ne že bych jim chtěl dělat trenéra, spíš s nimi chci udržovat vztah. Se spoustou z nich jsme kamarádi, třeba Eki (finský hráč Erik „EKI“ Tammenpää se v Sampi věnuje NHL, patří mezi nejlepší na světě -pozn. red.) se přiletěl podívat do Prahy, tak jsem mu ukázal město. Snažíme se to držet v přátelských mezích, ne v rovině šéf-hráč a nutnosti poslouchat na slovo. I když nějaký respekt tam musí být.

Co na to tvoje partnerka? Taky se dívá?

Už si zvykla. Ona se mnou taky hraje, pustíme si Heroes of Might and Magic klidně na čtyři hodiny. Na streamy se nedívá, ale nemá s tím problém. Maximálně, když se koukám dva tři dny po sobě, tak se ozve. Ale chápe to.

Jakou největší esport akci jsi navštívil osobně?

Minulý rok jsem byl s Ekim na finále světového šampionátu herního NHL v Las Vegas, kde bylo praxe money sto tisíc dolarů. Učarovalo mi, jak to bylo skvěle zorganizované, kolik tam bylo lidí, jaké bylo zázemí, profesionální komentátoři. Leckdy mi přístup všech lidí okolo přišel lepší, než je u některých lidí z fotbalu nebo hokeje.

Sleduješ i youtubery?

Moc na to nemám čas. Rád bych se díval leda na zahraniční. Těch českých, co dělají dobrý obsah, je pramálo. Většina z toho je odpad. Ale snažím se to pochopit, je to mířené na děti 10–15 let, které hltají s telefonem v ruce leccos, proto mají i čeští youtubeři tolik zhlédnutí. A tyhle návyky chceme trochu změnit. Chceme podporovat děti, aby hrály hry, ale zároveň jim chceme ukázat i druhou cestu, aby sportovaly, běhaly, dělaly něco pro svoje zdraví a vylezly ven. Je to součást našich větších plánů do budoucna, ale o tom zatím nechci mluvit.

HRÁČSKÁ ZÁKLADNA

O čem už jsi ale promluvil, je nový gaming house v Tuchoměřicích u Prahy, který jsi nechal pro tým Sampi postavit a který se měl otevírat letos na jaře. Má rozlohu 538 metrů čtverečních, hráči tam budou bydlet a trénovat. Co si od něj slibuješ?

Je na to napojeno hodně věcí. Když budeme mít gaming house, tak budou hráči plně koncentrováni na hru. Stanou se z nich opravdoví profíci, kteří se tomu budou věnovat 24 hodin denně. Já u fotbalu taky musím dodržovat režim, jídelníček, regeneraci, masáže. Není to jen tak, že přijdete na trénink a za hodinu a půl to končí. A stejně to bude i tady. Hráči budou chodit běhat, budou mít posilovnu, bazén, vířivku. A my věříme, že to pomůže profesionalizaci českého esportu jako takového.

Čím?

Když jsem hrál já před deseti lety, dostal jsem jeden dres a třeba osm set korun na cestu na turnaj. Plat žádný. A organizace, které takto fungují, tady pořád jsou. Nemám jim to za zlé.

Úplně chápu, že ne každý má takové finanční možnosti. A každý tým, který se snaží hráče podporovat, oceňuju. Ale když nebudeme dělat ty další kroky, tak se neposune ani úroveň celého českého esportu.

„HRÁČI BUDOU CHODIT BĚHAT A POSILOVAT. VĚŘÍME, ŽE TO POMŮŽE PROFESIONALIZACI ČESKÉHO ESPORTU JAKO TAKOVÉHO.“

Věříš, že donutíš i další týmy zlepšit podmínky?

Určitě. V Česku byla jedna organizace zvyklá, že je tady deset let sama a nikdo ji neohrožoval. Teď mohou mít strach, že budou horší. A je to propojené i s partnery a sponzory. Když uvidí, že organizace nemá výsledky, tak mohou odejít k jině. Jsem rád, že se teď objevuje víc týmů, které se snaží esport v Česku zprofesionalizovat. Kdyby tu byla jen jedna organizace, která si může dovolit slušně platit hráče, tak by to pro ni bylo moc lehké. A sponzory by to nezajímalo. Řekli by: vy sice vyhráváte, ale nemáte tady žádnou konkurenci, tak my půjdeme dál. Takhle je to lepší pro celou zemi.

V čem bude ještě síla tvého gaming housu?

Zásadně se tím zlepší zázemí. Bude tam kuchař, mentální kouč a fitness trenér. Hráči potřebují mít dobré podmínky. Týmy z Counter-Strike nebo League of Legends si mohou zápasy rovnou analyzovat a nastavit taktiku. Bude tam společenská místnost, kde se budou všichni moci dívat na jednu televizi. Což je mnohem efektivnější, než když se to dělá celé online. Trenéři esportu mi říkali, že jeden týdenní bootcamp (vícedenní soustředění -pozn. red.) jim dá stejně jako dva měsíce tréninku po síti. Ušetří se tím strašně moc času a hráči se hodně zvednou.

Není to ale pro ně trochu život v bublině?

Celé dny budou trávit v gaming housu, neustále budou zaměřeni na hraní...

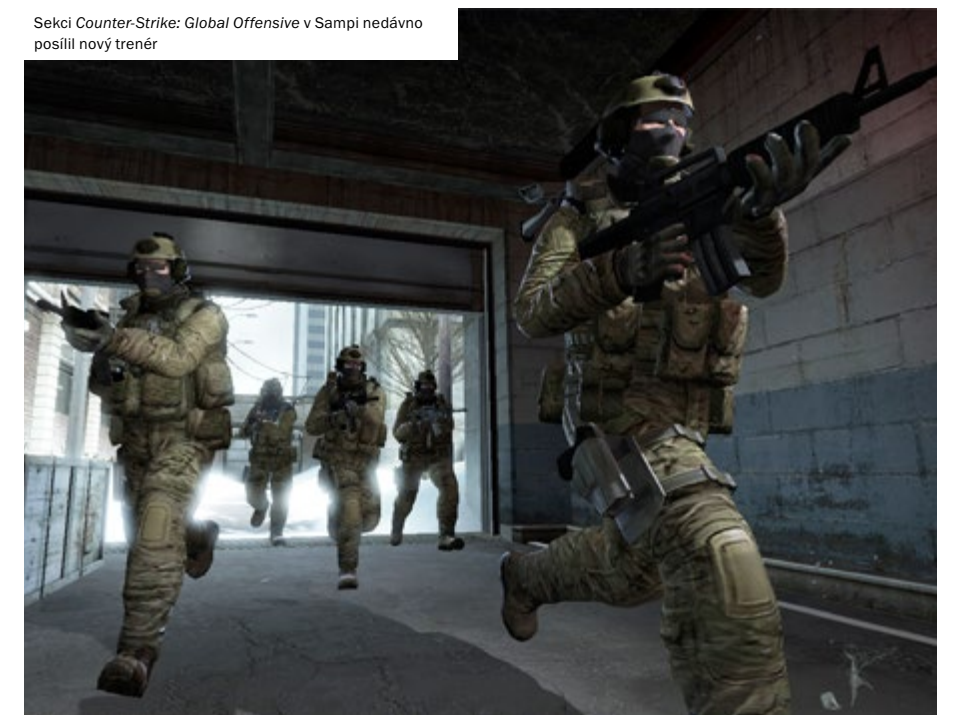
Chceme se tomu vyhnout, proto budeme mít pro hráče i další program, jak jsem zmiňoval dříve.

To chápu, ale i tak budou svým způsobem pořád v práci. S nadsázkou: jako bys ty bydlel celou dobu na stadionu.

No, já si vybavuji dobu, kdy jsem hrál za Udine a byli jsme skoro pořád na hotelu, nemohli jsme ho opustit. Tady to bude jiné. Hráči nebudou v gaming housu celý rok, každý den. Můžou ho opustit, když budou chtít někam vyrazit. Nebo když budou chtít načerpat energii a odjet na víc dní. S tím nemáme žádný problém. ▶



Erik „EKI“ Tammenpää (vlevo) patří k nejlepším hráčům NHL vůbec



Sekci Counter-Strike: Global Offensive v Sampi nedávno posílil nový trenér



League of Legends hraje každý den kolem 8 milionů lidí

► Tušíš, kolik týmů po světě gaming house má?

To nevím. Pár desítek jich bude. Těžko se to počítá, protože někdo si pronajme garáž o rozloze 50 metrů čtverečních a označuje ji jako gaming house. Já si ho představuji jinak.

Budou tam bydlet všichni členové tvého týmu?

Nejdřív jsme tam chtěli nastěhovat všechny hráče, ale pak jsme si uvědomili, že by to byla chyba. Neměli by tam všichni vlastní pokoje a dost soukromí. Takže nastálo tam budou hráči FIFA a NHL a ostatní sekce se tam budou střídat po týdnech, budou tam jezdit na takové bootcampy. Každý bude mít vlastní pokoj a nikdo je nebude rušit. A důležitý bude i realizační tým.

V čem hlavně?

Zkusil jsem si jeden den, jaké to zhruba je být profesionálním hráčem a sedět u toho osm hodin v kuse. Někdy před půl rokem jsem si zahrál víkendovou ligu ve FIFA, což se skládá z asi třiceti zápasů za den. A když nejste zvyklí, tak se to fakt nedá zvládnout. U patnáctého nebo šestnáctého zápasu jsem byl strašně unavený, i psychicky jsem měl dost, tak jsem to musel vypnout. Vážně to není sranda. Je to nápor na tělo, můžete z toho mít rychle špatná záda. Pohyb a zdravá strava jsou ohromně důležité. Chceme ukázat, že se klidně může sedět dlouho za počítačem, ale musí se k tomu i zdravě sportovat.

Hodně lidí si přitom představuje esportovce jinak – jako prototyp nezdravosti.

Biatlonista Michal Krčmář prohlásil pro MF DNES při debatě o zařazení esportů na olympijské hry: „Neumím si představit, že přijdu po závodě celý vyřízený do jídelny v olympijské vesnici a tam se srazím se 120kilovým pařmenem, co do sebe láduje hamburgry a líje kolu, a ten mi řekne, že se tak připravuje na zápas.“ Je tahle představa zkreslená? Musí mít profesionální hráči vynikající fyzickou?

Pár takových příkladů, jako jste zmínil, se najde. Ale spousta hráčů vypadá jako fitness trenéři. Bez toho by se téhle profesi věnovat nemohli. Psychicky i silově by se zhroutil.

„KDYŽ JSME NA SOUSTŘEDĚNÍ A TRÁVÍME DEN PŘED ZÁPASEM NA HOTELU, VIDÍM HODNĚ HRÁČŮ, JAK SE DÍVAJÍ NA STREAMY.“

Patří podle tebe esport na olympiádu?

Asi ne. Beru olympiádu jako jinou tradici a s esportem bych ji nemíchal. I když pro mě by to byla dobrá reklama.

ODMĚNY JAKO VE WIMBLEDONU

Kdy jsi zaznamenal esport poprvé?

Asi ve dvanácti, třinácti letech. Už tehdy jsem to sledoval, ale situace byla úplně jiná, od té doby se to hodně posunulo.

Kdy tě napadlo udělat si esport tým?

Vždycky byl můj sen, že si jednou založím vlastní organizaci. V osmnácti letech jsem odjel do Itálie a řekl si, že až budu mít jednu prostředky na financování, že něco rozježu. Tuhle ideu jsem nosil v hlavě asi tři roky. A pak jsem si řekl, že potřebuju nějaký byznysplán, abych dělal kromě fotbalu i něco jiného.

Lákalo tě spíš dělat byznys, nebo jsi se vyloženě chtěl zapojit do esportu?

Váže se to na moje investice. Mám nakoupených hodně bytů. Mohl jsem koupit další nebo zkusit nějaký jiný projekt. A esport pořád beru jako hobby. Kdyby mě to nebavilo a neměl bych k tomu vztah, tak to vůbec nedělám. Ale s vidinou, že se tím za pár let snad bude dávat velice dobře žít, jsem zkusil rozjet tenhle byznys. V Česku se to teprve rozjíždí, ale stačí se podívat do Německa, kde hráči berou mnohem větší peníze. Ve Fortnite jsou už na největších akcích vyšší peníze než ve Wimbledonu nebo na golfovém Masters. To vypovídá o všem.

O co všechno se v Sampi staráš?

O nic a o všechno. Každou sekci má pod sebou jeden člověk. Spíš jim říkám, co mají dělat a jakým směrem to vést. Teď jsem se zabýval

hlavně gaming housem, který nám dal dost zabrat, chystali jsme ho od loňského února. První rok a půl fungování jsme brali hlavně jako rozjezd. Ale pravý byznys se rozjíždí až teď, od otevření gaming housu.

Kolik času tomu věnuješ?

Třeba půl hodiny, hodinu denně. Na všechno mám lidi. Ale třeba když jsem v šatně a nemám co dělat, tak vezmu do ruky mobil a vyřídím zprávy. Není to tak, že bych na to měl stanovenou hodinu během dne.

Jak se dá vést tým na dálku?

Je to lehčí v tom, že všechno jde přes telefon. V Praze jsem jednou, dvakrát za čtvrt roku. A to mám ještě štěstí, že jsem v reprezentaci a naše srazy začínají vždycky v Praze, takže mám šanci se s někým potkat.

Dříve jsi uváděl, že na chod týmu dáváš zhruba 250 tisíc korun měsíčně. Sedi to i nyní?

Když chcete rozjíždět něco velkého, logicky do toho musíte investovat. Náklady k tomu patří. Teď samozřejmě stouply vzhledem k pořízení gaming housu, ale tím jsem zaplácl dvě mouchy jednou ranou. Kdyby se cokoliv stalo, tak ten dům můžu kdykoliv prodat, ceny bytů a pozemků jdou pořád nahoru. Teď se ale bavíme s dalšími partnery, budeme mít nějaké dotace, takže by náklady neměly být tak vysoké jako v prvním roce.

Kolik členů má Sampi nyní (rozhovor vznikl koncem února -pozn. red.)?

Teď máme 13 hráčů. Jeden z Finska, jeden z Bulharska, jeden Slovák, jinak samí Češi. V realizačním týmu je ještě Karel Schneider, který pomáhá s chodem gaming housu, a manažer Jakub Faul.

Jak těžké je nalákat hráče do týmu?

Není to úplně lehké. Pokud chcete profesionály v titulech jako Counter-Strike nebo League of Legends, tak vás dobrá sekce stojí v průměru 130, 140 tisíc měsíčně. Plus tam jsou další finance na výjezdy, turnaje a podobně.

Kolik z členů tvého týmu se živí hraním na plný úvazek?

Na full-time jsou hráči Counter-Striku a NHL. A co se týče FIFA, tak to je takový part-time.

Prozradíš, kolik si vydělávají?

Celá sekce Counter-Strike zhruba těch 120 tisíc korun, včetně trenéra. Part time je asi za 10 tisíc korun.

Jaká je v Česku konkurence v esportu? Pánuje tam mezi týmy rivalita jako ve fotbale, nebo si spíš lidé navzájem přejí?

Konkurence se pořád zvětšuje. Vstoupili jsme na scénu my, silně působí i Entropiq, Brute, skvěle vypadají Sinners, kteří dokázali ulovit největší hvězdy v Counter-Strike. Nikdy tak velká konkurence nebyla. Zatím se všichni známe a přejeme si, ale pomalu tam začínám tušit první náznaky řevnivosti. Každý je samozřejmě radší, když vyhraje, a ne jeho protivník. Ale se Spartou, Slavii a Baníkem bych to zatím neporovnával.

Čím to, že se teď objevuje pořád víc českých týmů s velkými ambicemi?

Protože do esportu vstupují úspěšní lidé. Za Brute stojí Petr Andryšek z firmy Socialsharks, která je obrovská a jemu se s ní daří. Navíc dobře ovládá sociální sítě. Entropiq zase založil pokerový hráč Martin Kabrhel, který je také skvělý matematik. Asi to nebude jen náhoda. Ti lidé o esportu něco vědí, vidí, že jeho čísla stoupají. Vždyť když se podívám na obyčejný zápas třeba mezi Sampi a eSubou, tak ho sledují zhruba tři až čtyři tisíce lidí. A na stadion na fotbal mezi Karvinou a Příbramí jich přijde pět set. Jasně, nejde to úplně srovnávat, těch pět set lidí si musí koupit vstupenku. Ale věřím, že kdyby byl na finálový turnaj placený stream, že si to klidně pár tisíc lidí koupí.

Jak jsi spokojený s úspěchy tvého týmu?

Je to nad plán. Vyhráli jsme hodně turnajů, měli jsme přes dvacet umístění na bedně. To

byla první fáze a teď nadchází ta druhá, od které si slibujeme ještě víc. Uvidíme, jestli se nám to povede.

Mluvíš o tom, že byste chtěli konkurovat nejlepším týmům světa. Je to reálné?

Je to hodně vysoký cíl. Můžeme ho atakovat třeba za několik let. Už teď se nám ale povedlo porazit několik reprezentantů třeba z esportového týmu fotbalového Manchesteru City. Momentálně se musíme soustředit na to, abychom byli číslo jedna v Česku. Pak můžeme zkusit uspět v Evropě, jezdit na zahraniční turnaje a bojovat o nějaké výhry. Ale nejlepší světové týmy jsou někde úplně jinde. Čeho oni dosáhli, to je jiný svět. Týmy jako Faze Clan mají víc fanoušků než třeba právě ten Manchester City. Ale prorazit z Česka je stále o něco těžší.

Proč?

Čeští partneři a sponzoři na gaming pořád úplně neslyší. Jde trochu mimo ně. Nedorazil sem ještě v takové vlně jako na západ nebo do Asie. O to je jejich shánění těžší. Ale pomalu se to mění. Musíme si jen počkat.

Jako známá osobnost tomu můžeš pomoci.

Jedním z cílů našeho týmu je zlepšit povědomí o gamingu. To se nám daří a jsem za to hodně rád, začíná se objevovat ve zpravodajství. Už se to nedá porovnat se situací před deseti lety. Doufáme, že za pár let to bude ještě větší. ►



Gaming house v Tuchoměřicích má 538 metrů čtverečních a vyšel na 30 milionů korun

► Vydělává už provoz Sampi?

V plusových číslech nejsme. Nicméně nějaké účty už dokážeme pokrýt. Ještě chvíli to potrvá.

Umíš si představit, že tě bude esport jednou živit lépe než fotbal?

Umím. Proto to taky dělám. Kdyby se to stalo ještě během fotbalové kariéry, tak by to byla fantazie. Ale kdo ví, co bude po kariéře. Třeba mě začne bavit něco jiného. Teď je to ale moje srdcovka.

RODIČE HRY ŠTVALY**Řada fotbalistů se byznysovými možnostmi začíná zaobírat až ke konci kariéry nebo až po ní. Čím to, že jsi s vedlejšími aktivitami začal tak brzy?**

Mám výhodu, že jen spojuju věci, co mě baví. Fotbal i gaming, obojímu jsem se věnoval od malička. Teď jsem jen spojil zábavu a byznys v jedno. Projížděl jsem si různé statistiky ohledně esportu a říkal si, že by to mohlo být zajímavé, že to zkusím a uvidíme. Zatím to jde dobře. A postupem času, až bude gaming v Česku na úrovni jako v Německu nebo v Asii, tak to teprve může být renta.

Ve které hře jsi ty sám nejzdatnější?

Určitě ve FIFA. Hrál jsem ji od třinácti. Tehdy jsem jezdil na různé turnaje. Asi tři roky jsem se tomu intenzivně věnoval, než jsem se odstěhoval do Udine a začal se učit italsky. Pak jsem na to přestal mít čas. Před dvěma roky jsem začal hrát znovu, ale už u toho neseďm pořád.

A dříve ano?

Ani tehdy jsem neměl extra moc času. Bydlel jsem v Mratíně, kousek za Prahou, dojížděl jsem tam hodinu a půl autobusem. Vstával jsem v šest hodin, vracel se kolem osmé hodiny. Přišel jsem ze školy nebo z tréninku a šel jsem hrát na počítači, u kterého jsem byl třeba čtyři hodiny. Tehdy to stačilo, dnes už jako profesionál musíte trénovat aspoň osm, devět hodin. Ale když jsem hrál já, tak v tom nebyly takové peníze, takže ani hráčů nebylo tolik.

Šidil jsi kvůli tomu jiné povinnosti?

Školu nikdy. A fotbal? Dobře si vybavuju jednu situaci někdy z dorostu, kdy jsem se rozhodoval, jestli půjdu hrát derby proti Spartě nebo pojedu na mistrovství republiky ve hrách. Už už jsem byl rozhodnutý, že pojedu na mistrovství, ale nakonec jsem šel hrát derby, měl jsem gól a asistenci a vyhráli jsme 2:1, tak to asi bylo dobré rozhodnutí.

A příznačné pro tvoji další kariéru.

To ano. Takže kvůli hraní jsem nic nešidil. Ale přemýšlel jsem o tom.

Hrál jsi i jiné hry?

Měli jsme tým v *Call of Duty*, ale nikdy jsme nebyli dost dobří. Chvíli i *Heroes of Might and Magic*. Spíš mě ale bavilo hrát v týmu s kamarády.

Co říkali na hraní rodiče?

Štvalo je. Nedělal jsem doma nic jiného, než že jsem hrál. Po nějakém čase si zvykli. A když viděli, že jezdím na turnaje a vozím

z nich něco domů, tak měli radost. Tehdy to sice nebyly velké peníze, spíš třeba pohár, medaile nebo nějaký dárek od sponzorů, ale i tak viděli, že z toho aspoň něco mám. Ale já si stejně dělal, co jsem chtěl. Kdyby mi řekli, že nemůžu hrát, což se párkrát stalo, tak bych si z toho moc nedělal.

Teď jim můžeš ukázat, že se díky hraní dá rozjet i byznys.

Moc se o tom už ne bavíme. Táta to jednou nakouzl a ptal se, co z toho mám. Ale bylo by to dost složité na vysvětlování, tak jsme se šli radši bavit o fotbalu.

Hrál jsi někdy proti lidem z tvého týmu?

Counter-Strike jde mimo mě. Jednou jsem zkoušel *NHL* s Ekim. Dostal jsem asi třicet nebo čtyřicet gólů. Vůbec nechápu, jak to ten člověk dělá. Znal přesně pozice, ze kterých se dávají góly. Taky jsem hrál s těmi, co se věnují *FIFA*. Ale vždycky mě porazí.

Ty bys jim to mohl oplatit v opravdovém fotbale.

To je pravda. Ale to jsme ještě nezkoušeli.

VĚTŠÍ NEŽ FOTBAL**Hrají se hry i mezi spoluhráči z tvého fotbalového klubu, Sampdoria Janov?**

Hrajeme. Teď zrovna nové *Call of Duty: Modern Warfare*, občas se sejdem na serveru. Většina lidí je fakt dobrá, umějí to, vyznají se, sledují gaming. Mezi fotbalisty nejsem zdaleka jediný, kdo má vlastní esportovní tým. I největší světové hvězdy se tomu věnují. Antoine Griezmann (*francouzský hráč z Barcelony*) si založil organizaci, Mesut Özil (*Němec z Realu Madrid*) taky. Díky těmto lidem půjde esport nahoru, sleduje je hodně fanoušků a podnikatelů. Už teď, když jsme na soustředění a trávíme den před zápasem na hotelu, vidím hodně hráčů, jak se dívají na streamy.

Jak vypadá esport scéna v Itálii?

Je to tady trochu větší záležitost než v Česku, ale do Asie nebo Ameriky to má daleko. Hodně frčí *FIFA*, *League of Legends*, *Fortnite* a *Counter-Strike: Global Offensive*.

Ví o tom tvoji spoluhráči, že máš vlastní esport tým?

Někdy před měsícem tu vyšel článek o tom, že chystáme gaming house. Hodně lidí se



ptalo, proč to dělám a jak to jde. Ale tady má každý hráč nějaký svůj byznys.

Dojde na esport řeč i v kabině?

Spíš se bavíme o fotbale. Když jsme den před zápasem na hotelu, tak si třeba něco zahráme. A zaregistrujeme, když se hraje nějaký velký turnaj. Když dostal jeden Američan na turnaji ve *Fortnite* víc než Djoković za titul ve Wimbledonu, tak jsme to řešili dost. I v reprezentaci občas dojde řeč na esport, tam je na to víc času.

Kam se může esport posunout?

Třeba bude jednou sledovanější než fotbal nebo hokej.

A věříš tomu?

Myslím si, že to přijde. Stačí se podívat na to, jak velký má teď nárůst.

Čím to je?

Vyrostla nová generace. Zlepšily se technologie. Každý má iPhone, PlayStation, mladší generace o tom ví všechno. A to povědomí se bude ještě zvětšovat.

Budou jednou přestupovat esportovci za podobně astronomické částky jako fotbalisté?

Umím si to představit. Že by šli za 15 milionů EUR, to ještě asi chvíli potrvá, ale během pár let to půjde hodně nahoru.

Dal bys na esporty svého syna?

Spíš chci, aby moje dítě jednou dělalo sport, který si vybere, ať už to bude fotbal nebo hokej. To nechám na něm. A nevádí mi, když bude hrát počítačové hry. Myslím, že k tomu dojde sám, až to uvidí ve školce. Bude to chtít dělat taky. Rozhodně mu to zakazovat nebudu.

Ani bych to od tebe nečekal, i když řada rodičů se o to snaží.

To ano, ale podle mě je jiná doba. Nevyhnete se tomu, ani když chcete. A jestli jeden rodič řekne, že nikdy nedá dítěti do ruky iPad nebo mobil, tak nevím, jestli dělá dobře. Dítě se taky nějak musí socializovat, a když bude jediné bez mobilu, tak si z něj budou ostatní akorát dělat srandu. Technologie se šíří stále víc a už se tomu nedá moc zabránit. Na hry je podle mě navíc pohlíženo trochu přísnější optikou.

Jak to myslíš?

Nevidím žádný rozdíl v tom, jestli člověk hraje čtyři, pět hodin hry na počítači nebo když stráví tolik času u Facebooku nebo YouTube.

Být profesionální hráč videoher, to je ale i velký nápor na nervy, ne?

Stoprocentně. Pamatuju si doby, kdy jsem hrál zápasy ve FIFA. Tam byly nervy i práskání do klávesnic. A to jsem hrál pro dobrý pocit. Některým hráčům jde o budoucnost, o jejich obživu, kariéru. Když nebudou vyhrávat, přijdou o peníze. To je stejně jako ve fotbale. Když se mi nebude dařit, půjdu dolů výkonostně, třeba nebudu hrát v zahraničí a půjdu dolů i platově. Navazuje se na to hodně věcí, takže není divu, že jsou to nervy.

Kariéra v esportu navíc končí dříve než v klasickém sportu...

U většiny esport her platí, že čím jste mladší, tím lepší. Máte rychlejší reakce, jste pohotovější. Na vrcholu můžete být tak do třicítky, potom už jdou výkony dolů.

Ty jsi sice dříve náruživě hrál, ale tehdy nebylo takřka možné se v českých podmínkách esportem uživit. Kdyby ti teď bylo patnáct a měl by ses znovu rozhodnout, jestli budeš hrát fotbal nebo se budeš věnovat esportu, jak by to dopadlo?

Přemýšlel jsem nad tím taky. A nevím. Ale asi by mě ne bavilo u toho trávit tolik času. Já to měl tak, že jsem přijel domů z tréninku a odreagoval se. Ale už po třech, čtyřech hodinách jsem cítil, že to není ono. Ne že by mě to ne bavilo, ale už jsem na to neměl takovou chuť jako třeba v osm večer, když jsem to zapnul poprvé. Takže osm hodin denně bych u toho nejspíš trávit nechtěl.

Jankto se usídlil v sestavě italského klubu Sampdoria Janov

